

Maceljske žrtve **op**

Maceljska gora samo je jedno od mjesta na kojima su komunisti počinili zvjerske zločine. Na njoj je tijekom svibnja i lipnja 1945. godine pobijeno prema procjenama između petnaest i trideset tisuća razoružanih vojnika i civila među kojima je bilo staraca, žena, djece i svećenika. Strašna je ironija da je nakon toga Maceljska gora proglašena Titovim lovištem! Nevjerojatna je činjenica da je i danas, nakon što je potpuno jasno da je Tito zapovjedio ova zvjerstva, cijeli lokalitet zarastao u gotovo neprohodno grmlje, a istodobno ime najvećeg europskog zločinca Josipa Broza zvanog Tito resi najljepši trg glavnoga grada svih Hrvata i svih hrvatskih građana

Piše: Prof. dr. sc. **ANDRIJA HEBRANG**

Svake prve nedjelje u lipnju svake godine služi se svečana spomen-misa za maceljske žrtve komunističkog zločina i sve žrtve hrvatskog Križnog puta u spomen-crkvi Muke Isusove u selu Fruki podno gore Macelj. Prilika je to da se podsjetimo na lokalitet najvećeg mirnodopskog zločina u Europi, mjesta na kojemu su komunisti pobili političke neistomišljenike. Ovaj događaj podsjeća nas na nevjerojatne otpore istini o tim zločinima, zbog čega su grobovi žrtava ostali neotkriveni i nakon više od dva desetljeća postojanja hrvatske države.

Kada putujemo autocestom prema Austriji, s lijeve strane, prije posljednjeg tunela, zaštitnici uz rub ceste su prozirni kako bi se vidjela prelijepa crkva koju stoji tužno, ali ponosno, a uz nju veliki bijeli križ podno kojega je posljednje počivalište 1163 iskopana posmrtna ostataka žrtava mirnodopskog komunističkog zločina. Sve su žrtve ubijene nakon završetka Drugog svjetskog rata, bez suda, vezane žicom i smrškanih glava. Crkva i križ podsjećaju nas na stravična zvjerstva, ali i otvaraju brojna pitanja. Razumijemo da je zloglasni jugokomunistički režim četrdeset i pet godina tajio svoje zločine, ali što smo učinili mi u slobodnoj demokratskoj Hrvatskoj da osvijetlimo tajnu najvećeg mirnodopskog zločina europske civilizacije? Kako se moglo dogoditi da kosti maceljskih žrtava nakon iskapanja dvanaest godina leže u crnim vrećama zaboravljene u mračnim odajama Me-

dicinskog fakulteta i to većim dijelom u doba desničarske hrvatske vlasti? Je li moguće da nismo otkopali 940 lokaliteta tajnih grobova diljem Hrvatske, naznačenih u policijskom izvješću? Jesmo li dostojni žrtava koje su glavom platile svoja politička uvjerenja, a na čijim smo uspomenama desetljećima snivali i planirali svoju samostalnu Hrvatsku?

ŠAPAT PREPLAŠENE ŽENE

Maceljska gora samo je jedno od mjesta na kojima su komunisti počinili zvjerske zločine. Na njoj je tijekom svibnja i lipnja 1945. godine pobijeno prema procjenama između petnaest i trideset tisuća razoružanih vojnika i civila među kojima je bilo staraca, žena, djece i svećenika. Strašna je ironija da je nakon toga Maceljska gora proglašena Titovim lovištem! Nevjerojatna je činjenica da je i danas, nakon što je potpuno jasno da je Tito zapovjedio ova zvjerstva, cijeli lokalitet zarastao u gotovo neprohodno grmlje, a istodobno ime najvećeg europskog zločinca Josipa Broza zvanog Tito resi najljepši trg glavnoga grada svih Hrvata i svih hrvatskih građana. Prije nekoliko godina svjedočenje o Brozovu nalogu za pokolj civila dao je srbijanski novinar i povjesničar **Pero Simić** u svojoj knjizi "Tito - fenomen stoljeća". Opisao je autentično svjedočenje načelnika Trećeg, kontraobavještajnog odjela Ozne pukovnika **Jeffe Šaćića** koji je opisao kako je primio zapovijed za pokolj kod Bleiburga od Broza, zabrinutog što su mu zapadni saveznici vratili izbjegle razoružane vojnike i civile natrag u njegove ralje. Niti ovaj povi-

NE DAJMO PARTIJI DA SKRIJE SVOJE KRVAVE TRAGOVE

Ižuju krvnike, ali i skrivače istine

Spomen-crkva 'Muke Isusove' posvećena žrtvama Križnog puta. Crkva je svečano blagoslovljena 03.lipnja 2007. a od 1991. svake godine na prvu nedjelju mjeseca lipnja služi se svečana spomen-misa za maceljske žrtve i sve žrtve Križnog puta

jesni dokaz, uglavnom prešućen u hrvatskim medijima, za Hrvatsku nije bio dovoljan da progleda i okrene se istini.

Stanovnicima maceljskih sela bilo je zabranjeno nakon rata penjati se u planinu da ne bi otkrili tragove stravičnog zločina. O tim žrtvama desetljećima se samo šaptalo. Nakon 1990. godine počelo se o žrtvama govoriti, a 9. lipnja 1991. godine Zagrebački nadbiskup i kardinal **Franjo Kuharić** prvi je puta služio misu na obližnjem lokalitetu Lepa Bukva i javno progovorio o hrvatskoj tragediji. Sljedeće godine Hrvatski državni sabor osniva Komisiju za ispitivanje žrtava rata i poraća koja, uz velike otpore komunističkih i udbaških sljednika, ostvaruje velike uspjehe u otkrivanju povijesnih tajni komunističkih žrtava. Komisiju ukida neokomunistička Vlada pod predsjedavanjem **Ivice Račana** 2002. godine, naravno uz podršku predsjednika države **Stjepana Mesića**. Račan se narugao žrtvama i radu Komisije

prejivši daljnje istraživanje u - Ministarstvo znanosti! Naravno da više nikada u organizaciji države nije otkopan ni jedan grob ili istraženo bilo koje stratište. Prije toga Komisija je u Gori Macelj otkopala 23 jame od njih više od 150 koliko ih još uvijek skriva ova planina. Iz otkopanih jama izvadili su posmrtno ostatke 1163 žrtve, među kojima nekoliko stotina žena i djece te 23 svećenika. Ono što nas danas boli i muči je sudbina tih posmrtnih ostataka. Kostu mučenika ležale su 12 godina u crnim vrećama pohranjenim u prostorijama Medicinskog fakulteta u Zagrebu. Kako je moguće da su i u svojoj državi žrtve čekale na dostojanstveni pokop toliko dugo? Razloga je više. Za vrijeme Račanove komunističke vlade nitko se nije usudio dirnuti te posmrtno ostatke bojeći se za očuvanje radnog mjesta i egzistenciju. Kasnije je bilo lutanja u iznalaženju rješenja, podmetanja iz raznih krugova, ali i iz višedesetljetnog straha koji je još u kostima pre-

POLITIKA I ZLOČINI

Ima li strašnije slike o neuspjeloj državi od činjenice da se ljudi ne usuđuju govoriti o zločinima od prije sedam desetljeća? Ima li strašnijeg dokaza da komunizam, iako pobijeđen na izborima 1990. godine, i dalje vlada ovom napaćenom zemljom? Kakva je perspektiva državi kada ju vode simpatizeri crvene petokrake, a zauvijek su je oskvrnule spodobе koje su je nosile na kapama dok su ubijale civile po Macelju i nedavno u Domovinskom ratu?

živjelih. Taj strah sam spoznao kada sam prvi puta doznao za te posmrtnе ostatke i obišao goru Macelj u društvu sa saborskim zastupnikom **dr. Stjepanom Bačićem**, danas predsjednikom Udruge Macelj 1945. Vodič nam je bio župnik crkve Sv. Jurja u Durmancu **fra Drago Brglez**. Taj uzorni svećenik, domoljub i humanist, zajedno s tadašnjim predsjednikom Udruge Macelj 1945. gospodinom **Stjepanom Brajdićem**, najzaslužniji je za dostojanstveni pokop maceljskih žrtava. Probijajući se kroz sramotno zapuštene lokalitete komunističkih zločina, susreli smo stariju ženu uvijenu u crninu kako hoda šumskom stazom. Fra Brglez nas je predstavio kao saborske zastupnike i zamolio ju da nam ispriča što joj je njezina majka kao svjedok događaja rekla o pokoljima. Žena je odjednom počela šaptati, u sred šume, kilometrima daleko od naselja. Pitao sam ju zašto šapuće kada živimo u slobodnoj hrvatskoj državi. Šaptom je rekla da nikada o tome ne govori glasno jer su tu u lokalnoj vlasti nasljednici onih koji su zločine počinili pa se boji da joj sinovi ne izgube posao! Ima li strašnije slike o neuspjeloj državi, u kojoj se ljudi ne usuđuju govoriti o zločinima od prije sedam desetljeća? Ima li strašnijeg dokaza da komunizam, iako pobijeđen na izborima 1990. godine, i dalje vlada ovom napaćenom zemljom? Kakva je perspektiva državi kada ju vode simpatizeri crvene petokrake, a zauvijek su je oskvrnule spodobе koje su je nosile na kapama dok su ubijale civile po Macelju i nedavno u Domovinskom ratu? Možemo li postaviti pitanje, kako ćemo upravljati sa svojom budućnošću, kada nismo u stanju riješiti istinu o prošlosti?

ODAKLE OTPOR PIJETETU?

Nakon dvanaest godina posmrtni ostaci ekshumiranih žrtava Macelja dostojno su pokopani na temeljima buduće spomen crkve Muke Isusove 22. listopada 2005. godine. Propovijed je držao kardinal **Josip Bozanić** i tom prilikom je istakao: 'Pred ovim kostima, draga braćo i sestre, treba stati, šutjeti i moliti. Ovdje se postavlja pitanje o smislu i svrsi čovjekova života i moćnoj sili zla koja ga stalno ugrožava i prijeti zatiranjem... Ovdje, u Maceljskim šumama, u vrijeme Titova režima izvršen je pokolj nad brojnim hrvatskim vojnicima i civilima, među kojima je bilo svećenika i bogoslova, a za žrtve do danas nitko nije odgovarao'. Crkva Muke Isusove dovršena je i posvećena 3. lipnja 2007. godine. Kada ju ove godine tim povodom pohodimo prve nedjelje u lipnju i sudjelujemo u svetoj misi za maceljske žrtve, nećemo moći

izbjeći pitanja koja značajno utječu na današnju hrvatsku zbilju. Sudbina 1163 posmrtna ostatka maceljskog pokolja koji su dvanaest godina u vrećama ležale zaboravljene čekajući svoju konačnu sudbinu simbolizira zaborav na sve komunističke žrtve. Možemo li odgovoriti sebi i svojoj djeci kako to da nakon sedam desetljeća nitko nije odgovarao za ove žrtve? U tužnim mislima nadolaze i teža pitanja. Kako možemo protumačiti da danas, preko dvadeset godina postojanja hrvatske države, imamo otkriven samo neznatni dio od preko devet stotina skrivenih grobova žrtava komunističkih zločina? Na sve nas to podsjeća spomen crkve Muke Isusove u selu Fruki. Zahvaljujući dobrim ljudima, donacijama i tisućama sati dobrovoljnog rada, učinili smo ono što je davno morala učiniti država. Nakon dugog inzistiranja uspjeli smo izboriti skromnu pomoć Vlade, a sva pomoć koju su pružila državna poduzeća u sanaciji okoliša kao i sama gradnja crkve bila je zatajena od crvenih medija. Vlada je prihvatila prijedlog da iz zalibe proračuna sudjeluje u uređenju posljednjeg počivališta maceljskih žrtava sa skromnih 200 tisuća kuna, ali je Hrvatska radiotelevizija u izvješću s posvećenja crkve pomno izbrisala snimke s predstavnicima Vlade i Sabora. Zbog toga su nas mnogi pitali zašto tamo nismo bili, a bili smo. Ista TV kuća je izbjegla reći o čijim se žrtvama radi, navodeći samo JNA kao egzekutora. Iako smo im pružili podatke o brojnim donatorima za uređenje grobnica i crkve kao i o udjelu Vlade i Sabora, to u falsificiranom izvješću nije ni spomenuto. Očito zato da narod ne bi doznao kako bi briga o žrtvama zločina morala biti briga države. Otkle takav otpor pružanju najosnovnijeg pijeteta žrtvama i osudi počinitelja?

POKOJ I JOVANIĆEVE VI. LIČKE DIVIZIJE U GRAČANIMA

Nekoliko naoko nevjerojatnih podataka potkrjepljuje tezu da i u današnjoj slobodnoj hrvatskoj državi među političarima pretežu oni koji pod svaku cijenu žele skriti komunističke zločine. Sjetimo se da je zagrebački sanitarni inspektor g. **Miroslav Haramija** još 1990. godine objavio 20 lokacija grobova sa 783 žrtve strijeljane nakon Drugog svjetskog rata i pokopane u zagrebačkim Gračanima. U tom je kraju nakon završetka rata VI. Lička proleterska divizija 'Nikola Tesla' pod zapovjedništvom **Đoke Jovanića** pobila i zakopala te razoružane vojnike, civile, pacijente bližnje bolnice, žene i malodobnu djecu. Grobišta je potajno popisao

Miroslav Haramija, koji je morao obaviti dezinfekciju jama nakon zločina. Iako su lokaliteti grobova poznati, prva iskapanja obavljena su tek po osnivanju Ureda za otkrivanje grobova žrtava komunizma 2012. godine! Dakle, 22 godine nakon objave svih lokaliteta! Tko je zaustavljao ta i brojna druga iskapanja, a čini to i danas? Podsjetimo se da je Ured za istraživanje grobova žrtava komunističkih zločina osnovan prema Zakonu kojega sam kao zastupnik izradio i predložio Saboru u predviđenoj proceduri. Od prijedloga do izglasavanja zakona trebalo je četiri godine mukotrpnog rada, lobiranja, rušenja barijera, nevjerovatnih otpora na svim razinama odlučivanja...

Na kraju, za zakon su farizejski glasovali čak i zastupnici SDP-a, što je mnogima izgledalo čudno. Tko poznaje partiju, odmah je mogao odgonetnuti razloge takvom glasanju. Dogodilo se to pred kraj mandata HDZ-a, nekoliko mjeseci prije izbora u kojima su znali da će pobijediti i odmah ukinuti Ured! Svoj naum partija je realizirala odmah po dolasku na vlast 2012. godine. Neposredno nakon što su u organizaciji Ureda otkopana tri lokaliteta, pri čemu je pronađeno nekoliko desetaka tijela žicom vezanih i pobijelih metkom u glavu maloljetnika jedne škole i bolesnika obližnje nekadašnje bolnice, tandem Josipović - Milanović uz asistenciju **Predraga Matića** čine novi zločin nad žrtvama. Ukidaju

Ured, zaustavljaju planiranu dinamiku daljnjih otkapanja od desetak lokaliteta mjesečno na jedan lokalitet godišnje ne bi li dočekali da umru i posljednji primarni svjedoci pokolja.

UDBAŠ GRUJIĆ OTKOPAVA ŽRTVE UDBE

Umjesto grobova komunističkih žrtava ubijenih nakon rata, počinju otkopavati ratne žrtve samo da skrivaju mirnodopske komunističke zločine. U svojoj nehumanoj odluci, kojom ukidaju pravo žrtvi na obilježeni grob, čine još veću lakrdiju od Račana, koji je nakon ukidanja saborske Komisije zaustavio daljnja otkapanja prenošenjem nadležnosti na Ministarstvo znanosti. Josipović - Milanović - Matićovo ukidanje Ureda prenosi njegove poslove također ministarstvu, ovaj puta onom nadležnom za branitelje. Nisu pošivali dokumente i zahtjeve EU da istraživanja čini tijelo koje je odvojeno od vlade. I sam predsjednik Europske pučke stranke **Robert Daul** poslao je otvoreno pismo kojim traži zaštitu i ostanak Ureda, ali naša partijska trojka kao i većina medija na to su se oglušili. Kreatori uništenja Ureda išli su ovaj puta i korak dalje. Posao daljnjeg istraživanja skrivenih grobišta povjerili su **Ivanu Grujiću**, koji u svojoj biografiji ističe da je bio 'člana Udbe i njezine slijednice Službe državne sigurnosti od 1972. do 1990. godine, a u službi

POLITIKA I ZLOČINI

Povjeravanjem poslova istraživanja grobova žrtava komunizma bivšem udbašu Ivanu Grujiću osigurali su takvo usporavanje daljnjih istraživanja grobišta da bi dinamikom kojom su nastavili otkopavanja za svih 940 lokaliteta trebalo najmanje stotinu godina! Partija se pobrinula da skrije svoje krvave tragove

je počeo od najniže i došao do, može se reći, najviše stube'. Dakle, bivši udbaša treba otkrivati grobove žrtava koje su poubijali članovi iste organizacije! Što je ta odluka drugo do li lakrdija? Povjeravanjem poslova istraživanja grobova žrtava komunizma bivšem udbašu osigurali su takvo usporavanje daljnjih istraživanja grobišta da bi dinamikom kojom su nastavili otkopavanja za svih 940 lokaliteta trebalo najmanje stotinu godina! Partija se pobrinula da skrije svoje krvave tragove. Podsjećajući se tih strašnih metoda zataškavanja istine, treba istaknuti da je krivaca za prekranje povijesti više i da ih ima u svim strankama.

Naime, u doba najžešće borbe protiv srpsko-crnogorske agresije, stari i naoko pobijedjeni komunisti, udbaški djelatnici i suradnici, kao i njihova djeca, uvukli su se u sve pore javnog života. Učinili su to tiho, planirano, koristeći plemenitu namjeru **dr. Franje Tuđmana** da pomiri sve Hrvate. Na žalost, nije ih ni primirio, a kamoli pomirio. Komunističko-udbaški jugonostalgičarski elementi ulaze u politiku i infiltriraju poput tumora u sve stranke. U njima polako, ali uporno razaraju mlado demokratsko tkivo, a osnovni cilj im je uz pomoć goleme većine medija te autora školskih udžbenika zaštititi počinitelje najtežih komunističkih zločina. Jedino tako moguće je razumjeti zašto ni državotvorna stranka HDZ tijekom više od dvadeset godina postojanja hrvatske države, a veći dio toga razdoblja bila je na čelu države, nije otkopala više od neznatnog dijela skrivenih grobišta. Analizirajući takvo komunističko-prožimanje svih stranaka, pa i onih domoljubnih na čelu s HDZ-om, postaje jasno zašto je još uvijek neistraženo 940 skrivenih grobišta, zbog čega su kosti u Gračanima čekale preko dvadeset godina na prva otkopavanja i kako je bilo moguće da posmrtni ostaci 1163 macejske žrtve čekaju pokapanje u vrećama dvanaest dugih godina.

NEMA POMIRBE BEZ ISTINE O 200 000 POBIJENIH BEZ SUDA

U toj analizi leži i odgovor zašto je Zakonu o Uredu za otkrivanje grobova žrtava komunizma trebalo gotovo četiri godine da ugleda svjetlost dana, da bi nekoliko mjeseci nakon toga Ured bio zatvoren. U analizi današnje političke situacije u Hrvatskoj možemo ići i dalje i to spoznajom da je raskol ljevice i desnice nemoguće premostiti bez istine o dvjesto tisuća pobijenih bez suda. Uostalom, na to nas je već davno upozorila Rezolucija Europskog parlamenta o komunističkim zločinima, koja je utvrdila da bez istine nema pomirbe. Dodajmo da bez pomirbe nema napretka, razvoja ni budućnosti za našu djecu. Što nam je činiti? Na sljedećim

izborima trebamo dovesti na vlast one u čijim redovima više nema komunista niti njihovih trabanta, one u čijim su redovima dragovoljci Domovinskog rata, one koji će svojim poštenjem i istinom o prošlosti omogućiti bavljenje s budućnošću. Izabrali one koji će obilježiti grobove žrtava, urediti ih, a sramotu zapušteno planine Macelj pretvoriti u spomen park u kojemu će svijet učiti stinu. Naša je nada u tome da se nazire kraj ideologiji laži koju nas je odvela na moralno i gospodarsko dno. Na predstojećim predsjedničkim i parlamentarnim izborima polazemo popravni ispit. U slučaju krivog odabira raznih ateista, agnostika, dezertera iz Domovinskog rata, slijednika komunista i obnavljača tzv. regije, prilike za popravak više neće biti. Još jedan mandat rastakanja identiteta hrvatskog nacionalnog bića ova iscrpljena država više neće moći izdržati. Zbog rušenja duhovnih i gospodarskih nacionalnih interesa već nam se izruguje svijet. Dolazi povijesna prilika da to ispravimo, da vratimo dug žrtvama a budućnost mladim generacijama. Očito je da jedno bez drugoga ne ide. Narod koji ne poštuje svoju povijest osuđen je ponavljati ju. Ne dajmo da zatiru istinu o komunističkim zločinima, jednako kao što zatiru istinu o Domovinskom ratu. O nama ponovno ovisi sudbina naše jedine Domovine koju imamo! Nemojmo iznevjeriti one koji su za nju dali svoje živote. Prestanimo davati žrtve za Hrvatsku, počnimo živjeti Hrvatsku!

